

Tento názor zmateční stížnosti je však mylný a nemá opory v zákoně. Podle § 55 vyrov. řádu v té době ještě plativšího je vyrovnávací řízení ukončeno, potvrdí-li soud právoplatnost vyrovnání věřiteli schváleného. Od tohoto okamžiku a nikoli teprve od okamžiku splnění vyrovnání, jak mylně má za to zmateční stížnost, není zákonné překážky, by nebylo znovu použito zákonného ustanovení § 486 tr. zák. na dlužníka, který se znovu proviní způsobem v tomto § naznačeným. Pokračuje-li tedy dlužník po ukončení vyrovnávacího řízení v provozu starého podniku nebo počne-li provozovati nový a uvědomí-li si novou svou neschopnost platiti, má povinnost ohlásiti včas, t. j. ihned vyrovnávací řízení za předpokladů § 1 vyr. ř., po případě řízení úpadkové za podmínek §§ 68 až 69 úp. ř. Nesprávnosti právního názoru stížnosti nasvědčuje ostatně i ustanovení § 54 vyr. ř., z něhož jasně plyne, že na dlužníkovu jmění může býti vyhlášen úpadek dříve, než vyrovnání bylo úplně splněno. V souzeném případě bylo řádně provedené vyrovnání obžalovaného právoplatně schváleno soudem, jak rozsudek zjišťuje, dne 12. srpna 1927; tímto dnem bylo toto řízení ve smyslu § 55 vyr. řádu ukončeno. Obžalovaný vedl podnik dále a splácel vyrovnávací kvoty; splatil však jen tři ze sedmi kvot a to ani ne všem věřitelům a byl si nucen na to vypůjčiti 23.000 Kč od švakra; od září 1927 byly proti němu nanovo provedeny exekuce a to v roce 1927 celkem pět, v roce 1928 24 exekucí a další následovaly; byly proti němu také nově podány četné žaloby v roce 1928. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný za tohoto stavu věcí, nejdéle v době splatnosti čtvrté kvoty, totiž koncem května 1928 byl si vědom své nové neschopnosti platiti, byl tedy povinen, chtěl-li se vyhnouti trestním následkům, ohlásiti včas nové vyrovnávací řízení, nedělati nové dluhy a neplatiti staré. Jak soud zjišťuje, nedostál obžalovaný této povinnosti, pokud se týče nedbal těchto omezení; neohlásil ani vyrovnávací ani úpadkové řízení vůbec a činil nové objednávky a částečně i platil staré dluhy, jak je zjištěno a podrobně uvedeno v rozsudku. Soud zjišťuje formálně bezvadně, že svou nedbalostí právě vylíčenou způsobil věřitelům škodu. Tím jsou dány všechny náležitosti skutkové podstaty § 486 čís. 2 tr. zák.

Čís. 4710.

Třaskaviny. Kdy je třaskaviny použito jako trhacího prostředku.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 4 zák. čís. 134/1885 (čís. 50/1923) stačí, že byl vůbec majetek, život nebo zdraví jiného úmyslně dán v nebezpečí užitím třaskaviny jako trhacího prostředku.

(Rozh. ze dne 6. května 1933, Zm I 233/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost státního zástupce do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 10. ledna 1933, jímž se senát krajského soudu trestního v Praze prohlásil podle § 261 tr. ř. nepřislušným.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, napadající podle čís. 6 § 281 tr. ř. výrok soudu, jímž vyřkl svoji nepřislušnost, je zřejmě bez-

důvodná. Josef L. byl žalován mimo jiné pro zločin podle § 87 tr. zák., spáchaný tím, že ze zlomyslnosti přivedl k výbuchu 20 kg dynamonu, v lomu »na odpočívadle« S. závodů v L. a tím způsobil nebezpečnoství pro cizí majetek ve větším rozsahu. Nálezací soud zjistil, že obžalovaný, vypáčil skladiště třaskavých látek, vynesl odtamtud původní bednu s 20 kg dynamonu, 100 rozbušek a zápalnou šňůru, položil dynamon na náspu ve vzdálenosti 6 m od skladiště, vložil do dynamonu rozbušky, upevnil zápalnou šňůru a, protáhnuv ji přes ohradu, na konci zapálil, načež se dal na útěk. Takto přivedl dynamon k výbuchu, který byl tak silný, že dřevěná ohrada kol skladiště byla v délce 5 m úplně zničena a části prken rozházeny v okruhu 200 m. Rovněž dřevěná chata, v níž byly uloženy rozbušky, byla z větší části zničena, a kamení lítalo až do lomu, v němž tehdy pracovalo na 60 dělníků, z nichž však nikdo zraněn nebyl, ježto byli chráněni silnou stěnou skály. Ve skladišti nacházelo se 900 kg dynamonu, který nebyl podle úmyslu obžalovaného k výbuchu přiveden, poněvadž hliněný násep náraz zadržel. Činem obžalovaného byla S. závodům způsobena škoda 5.162 Kč. Poněvadž obžalovaný doznal, že chtěl tímto činem vyhoditi do povětří celý lom, tím vydal v nebezpečí majetek jiného a poněvadž podle znaleckého posudku jsou dynamon a rozbušky třaskaviny, shledal nálezací soud v jednání obžalovaného nikoliv jen zločin podle § 87 tr. zák., jak je kvalifikuje obžaloba, nýbrž zločin podle zvláštního ustanovení § 4 zák. ze dne 27. května 1885, čís. 134 (čís. 50/1923), o němž přísluší podle § 13 tohoto zákona konati hlavní přelíčení soudu porotnímu.

Tento názor napadá zmateční stížnost námitkou, že prý třaskaviny nebylo užito jako trhacího prostředku. To by prý předpokládalo, že silám výbuchem třaskaviny uvolněným dán byl nějakým zařízením jistý předem zamýšlený směr, by určitý objekt (dům, železnice, most) byl působením sil třaskaviny roztrhán a tímto způsobem přivoděno nebezpečnoství zákonem předpokládané. Takové usměrnění sil výbuchem třaskaviny vyvinutých vidělo by státní zastupitelství v tom, kdyby třaskavina byla dříve vložena do vrtné díry, zakryta pískem a hlinou upěchována. Přivedení třaskavin k výbuchu ve volném prostoru, nelze prý pokládati za použití třaskaviny jako trhacího prostředku, zejména když ochranný val a skalní stěna daly zamýšlenému působení třaskaviny docela jiný směr, takže prý zamýšleného účinku vůbec (absolutně) nemohlo býti docíleno.

Právnímu názoru státního zastupitelství nelze přisvědčiti. Ke skutkové podstatě zločinu podle § 4 zák. čís. 134/1885 (čís. 50/1923) stačí, že byl vůbec majetek, život nebo zdraví jiného úmyslně vydán v nebezpečí užitím třaskaviny jako trhacího prostředku. Omezující výklad, jež stížnost dává slovům »jako trhacího prostředku«, nelze vyčísti z doslovu zákona; výklad ten nemá však opory ani v dějinách vzniku zákona ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák., který byl vydán pod dojmem anarchistických atentátů a na ochranu proti nim (viz Stooss, Lehrbuch des oesterr. Strafrechtes 1913 str. 422). Při takových útocích nebývá zpravidla užíváno třaskaviny způsobem uvedeným ve zmateční stížnosti, kterým se jen docíljuje ještě větší účinnosti trhací síly. Znění nadpisu zákona »o opatřeních proti obecně nebezpečnému užívání třaskavin«

však nikterak nenasvědčuje požadavku této ještě větší účinnosti trhací síly, který se vkládá do ustanovení § 4 cit. zák. ve zmateční stížnosti, neboť obecná nebezpečnost třaskaviny jako trhacího prostředku notoricky není vyloučena, přivede-li se třaskavina k výbuchu i na volném prostoru. Při správném a účelném výkladu § 4 zák. čís. 134/1885 (50/1923) třeba tudíž dospěti k úsudku, že třaskaviny jest použito jako trhacího prostředku pokaždé, jakmile její přirozená trhací síla výbuchem byla uvolněna, vyjmouc jen případy, v nichž silám třaskaviny, jejím výbuchem uvolněným, pomocí nějakého zvláštního zařízení byl dán předem účinek usměrněný a do jisté míry určitelný (jako když jest sil těch používáno k výstřelu náboje z pušky, děla neb pod.). Jsou-li však síly ty uvolněny bez takového, jejich účinek předem omezujícího a usměrňujícího opatření v úmyslu vydati tím v nebezpečí majetek, život nebo zdraví jiného, nesejde na tom, že nebylo při použití třaskaviny postupováno způsobem takovým, který zaručuje ještě větší a přesnější účinek trhací síly třaskaviny nežli když třaskavina jest přivedena k výbuchu volně, ohrožujíc však i při tom statky shora uvedené. Tohoto výkladu dostává se onomu ustanovení zákona také v nauce, pokud se danou zde otázkou výslovně obírá (Finger, 1914, II str. 659, 660, Lammasch, Grundriss 1906 str. 113). V daném případě doznává obžalovaný, že chtěl svým činem docílití toho, by celé skladiště vyletělo do povětří; zjištěny jsou i ničivé účinky toho, že obžalovaný ku provedení svého úmyslu přivedl k výbuchu třaskaviny, totiž dynamon a rozbušky, tedy jich použil jako trhacího prostředku, čímž byla úplně zničena dřevěná ohrada okolo skladiště v délce 5 m a rozmetána až do okruhu 200 m, byla zničena dřevěná chata a kamení lítalo až do lomu. Tyto poškozené věci byly majetkem jiného a byl tedy výbuchem třaskavin při nejmenším majetek jiného nejen vydán v nebezpečí, ale dokonce již i poškozen. Zákonné předpoklady zločinu podle § 4 zák. o třaskavinách, náležejícího do příslušnosti porotního soudu, byly tudíž shledány nalézacím soudem právem, takže zmateční stížnost veřejného obžalobce bylo jako zřejmě bezdůvodnou zamítnouti podle § 4 čís. 2 nov. k tr. ř. již při nevěřejné poradě.

Čís. 4711.

Byl-li v případech § 265 tr. ř. pachatel předchozím rozsudkem odsouzen nepodmínečně, nemůže sice soud vynášející pozdější rozsudek na nepodmíněnosti onoho odsouzení nic měniti. Avšak o tom, zda dodatečné odsouzení jím vyslovené je podmíněné či nepodmíněné, rozhoduje sám věcně nejša vázán nepodmíněností předchozího odsouzení.

(Rozh. ze dne 9. května 1933, Zm I 742/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 23. června 1932, pokud jím byl obžalovanému, odsouzenému pro zločin zprznění podle § 128 tr. zák. a pro přestupek podle § 23 tisk. zák., povolen podmíněný odklad výkonu trestu.